

Arrest

nr. 199 132 van 2 februari 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaren van Russische nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, X en X, op 7 januari 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 november 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat B. SOENEN, en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 25 april 2013 dient verzoekster een aanvraag in om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 25 november 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij de aanvraag van 25 april 2013 onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 25.04.2013 werd ingediend door :

D.Z. (...)

+ 3 minderjarige kinderen,

B.I.

B.A.

B.F.

Nationaliteit: Rusland (Federatie van)

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Mevrouw D haalt geen buitengewone omstandigheden aan om haar machtiging tot verblijf in België aan te vragen. Zij moet haar aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor haar verblijfsplaats in het buitenland.

Ze beroept zich op het feit dat haar asielprocedures samen meer dan twee jaar hebben geduurd. Ze wist echter dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar eerste asielaanvraag ingediend op 11.12.2007, werd afgesloten op 22.07.2008. Haar tweede aanvraag van 28.08.2008 werd in haar nadeel afgesloten op 11.05.2010 . De duur van de asielprocedures was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Ze beroept zich ook op een lange humanitaire (medische) verblijfsprocedure. Haar verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van 09.12.2009 werd ongegrond verklaard op 25.04.2013. Een aanvraag op grond van 9 bis van 2008 werd afgewezen in 2010. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is voor deze procedures, weerhoudt haar er evenwel niet van om de verblijfsaanvraag voor België in het buitenland in te dienen.

Ze beroept zich ook op art. 3 EVRM. Ze toont echter niet aan dat een terugkeer naar Rusland een risico op een vernederende of onmenselijke behandeling met zich mee zou brengen. Ook haar beroep op artikel 8 EVRM wordt niet ondersteund met bewijzen. Ze toont niet aan dat er nog andere gezinsleden van haar in België verblijven.

Het feit dat haar kinderen hier naar school gaan kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar ze niet aantoont dat deze niet in het land van herkomst naar school kunnen gaan. De elementen van integratie, met name dat zij sinds 2007 in België verblijft, sociale banden heeft, Nederlands spreekt, school- en inburgeringsattesten van haar en haar kinderen voorlegt, behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Ze kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het vertrouwensbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, en van de artikelen 3 en 9 van het VN Kinderrechtenverdrag.

Het middel wordt als volgt uiteengezet:

"4.1.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de verblijfsaanvraag van de verzoekende partijen als onontvankelijk afwijst omdat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn om de aanvraag via de gemeente in België in te dienen.

In de bestreden beslissing wordt vervolgens verwezen naar de sterke integratie van de verzoekende partijen, de asiel- en vorige verblijfsprocedures en de schoolgaande kinderen.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

4.2.

De verzoekende partijen hebben hun aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend op datum van 25/04/2013.

Op dit ogenblik verbleven de verzoekende partijen legaal in België.

De medische regularisatieaanvraag was op het ogenblik van hun aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet nog hangende.

Op het ogenblik van hun aanvraag verkeerden de verzoekende partij zonder enige twijfel in de onmogelijkheid om terug te keren naar hun land van herkomst, gelet op de lopende verblijfsprocedure, waarbij zij gemachtigd werden tot tijdelijk verblijf (zie supra, punt 3.2.).

De Dienst Vreemdelingenzaken kan niet ontkennen op de hoogte te zijn van het feit dat hun medische regularisatieprocedure nog steeds lopende was op het ogenblik van hun aanvraag, aangezien de medische regularisatieaanvraag ook bij en door de Dienst Vreemdelingenzaken werd ingediend en behandeld.

4.3.

De verzoekende partijen hebben een aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet omwille van de buitengewone omstandigheden waarin zij verkeren.

De Raad van State omschrijft buitengewone omstandigheden als deze die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken voor de vreemdeling om terug te keren naar het land van herkomst en eveneens onderstreept dat dit begrip niet mag verward worden met dat van de 'overmacht' (met name C.E., arrest nr. 88.076 van 20 juni 2000).

"Considérant que des circonstances exceptionnelles au sens de l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 précitée ne sont pas des circonstances de force majeure; qu'il suffit que l'intéressé démontre qu'il lui est impossible ou particulièrement difficile de retourner dans son pays d'origine ou dans un pays où il est autorisé au séjour; que le caractère exceptionnel des circonstances alléguées par l'étranger doit être examiné par l'autorité dans chaque cas d'espèce." (Raad van State, arrest nr. 99.769, dd. 10 oktober 2001).

Bovendien dienen de buitengewone omstandigheden niet 'onvoorzienbaar' te zijn.

De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de vreemdeling zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor een repatriëring bemoeilijkt wordt.

De verzoekende partijen hebben in hun aanvraag gewezen op hun langdurig ononderbroken verblijf (sinds 2007!), hun integratie en de schoolgaande kinderen.

Dat deze elementen de onmogelijkheid of minstens de bijzondere moeilijkheid om terug te keren naar het land van herkomst aantonen, zodat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Bovendien heeft de verzoekende partij deze buitengewone omstandigheden niet opzettelijk gecreëerd.

4.4.

Er dient vastgesteld te worden dat de verwerende partij de buitengewone omstandigheden op een manifest onzorgvuldige, dan wel onredelijke manier heeft beoordeeld.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Uit navolgende bespreking is gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

4.4.1.

Het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nummer 92 227 dd. 27 november 2012 kan naar analogie worden toegepast voor beslissingen in het kader van de ontvankelijkheidsfase.

"Uit het geheel van deze motivering blijkt dat de integratie en het langdurig verblijf van de verzoekende partij in België door de gemachtigde van de staatssecretaris niet worden betwist en tevens dat de gemachtigde van de staatssecretaris meent dat een goede integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf een reden kunnen zijn om een verblijf toe te kennen, dat hij hiertoe echter niet verplicht is, waarna besloten wordt dat in casus deze elementen op zich onvoldoende zijn om een verblijfsrecht toe te kennen. Er dient echter te worden vastgesteld, zoals de verzoekende partij ook aangeeft, dat de gemachtigde van de staatssecretaris heeft nagelaten de motiveren waarom hij in dit concrete geval heeft geoordeeld waarom deze integratie en dit langdurig verblijf niet kunnen worden aanvaard als element om verblijfsrecht toe te kennen. De gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich immers tot de stelling dat men redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen, gevolgd door een verwijzing naar een arrest van de Raad van State dat stelt dat de toekenning van een verblijf omwille van een goede integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf een mogelijkheid, maar geen verplichting is, om te besluiten dat "daarom" deze elementen op zich onvoldoende zijn om een verblijfsrecht toe te kennen.

Ook al beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris in het kader van de beoordeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet over een ruime discretionaire bevoegdheid, dit ontslaat hem niet van de verplichting om zijn beslissing op afdoende, draagkrachtige en duidelijke wijze te motiveren, hetgeen hij in casu heeft nagelaten te doen."

(Zie Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 92 227 dd. 27/11/2012)

Er wordt in de bestreden beslissing niet op een afdoende wijze gemotiveerd waarom In concreto, in het voorliggende individuele geval de integratie (duurzame lokale verankering, vrienden- en kennissenkring, schoolgaande kinderen...) niet als buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd.

Meer dan een opsomming geven en concluderen dat deze elementen niet als buitengewone omstandigheid kunnen aanvaard worden, doet de Dienst Vreemdelingenzaken immers niet. Er is geen sprake van een ware motivering.

Hoewel zou kunnen aanvaard worden dat elementen van integratie op zich niet voldoende zijn om als buitengewone omstandigheid in aanmerking genomen te worden, dienen deze elementen weliswaar in rekening gebracht worden in het geheel van de ingeroepen omstandigheden én dienen ze aan een ware beoordeling onderworpen worden.

Er dient benadrukt te worden dat de integratie van de verzoekende partijen is ontstaan in een langdurige periode (vijf jaar en vier maanden) van legaal verblijf:

asielprocedures van 11/12/2007 tot 11/05/2010 ;

medische regularisatieprocedure van 09/12/2009 die ontvankelijk werd verklaard op datum van 18/02/2010, doch ongegrond op datum van 25/04/2013.

De verzoekende partijen hebben bijgevolg voor wat betreft hun integratie gehandeld als zorgvuldige personen, door van de mogelijkheden geboden door de Belgische autoriteiten gebruik te maken en de verzoekende partijen hebben weliswaar hun integratie zelf gecreëerd, maar ten dien einde geen misbruik hebben gemaakt.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft nagelaten de ingeroepen buitengewone omstandigheden te beoordelen, omwille van het feit dat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijk wijze geoordeeld door de samenloop van de omstandigheden te negeren.

4.4.2.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken het evenredigheidsbeginsel eveneens heeft geschonden door geen afweging te maken tussen de ongemakken waarmee de verzoekende partijen zullen geconfronteerd worden bij een terugkeer voor onbepaalde duur naar hun land van herkomst en de doelstelling van de formaliteiten.

Door de Raad van State werd reeds geoordeeld dat het recht op eerbiediging van het familie-, gezins- en privéleven een buitengewone omstandigheid kan uitmaken indien er een kennelijke wanverhouding is tussen het doel en de gevolgen van de formaliteit en de gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die de uitvoering met zich meebrengt:

"Het recht op eerbiediging van het privé-leven en het gezinsleven dat in art. 8.1. E.V.R.M. wordt bevestigd, kan door de Staten worden beperkt binnen de grenzen bepaald bij art. 8.2. van hetzelfde Verdrag. De wet past in het kader van dit lid.

Hoewel de toepassing van deze wet op zichzelf geen schending van voornoemd art. 8 inhoudt, kan de uitvoering van een verwijderingsmaatregel, gelet op de omstandigheden, inderdaad in strijd met dit artikel blijken te zijn.

Voor de toelating of de weigering van het buitengewone rechtsmiddel waarop art. 9bis van de Vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleven zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen"

(Zie Raad van State nr. 58.969, 1 april 1996 | » (7 januari 2000); Rev. Dr. Étr. 1996, 742, T. Vreemd. 1997, 29)

De rechten van het kind (cf. infra) zijn evenzeer gewaardeerde rechten als het recht op privé- en gezinsleven. Bijgevolg dienen de rechten van het kind en de onafwendbare schending van deze rechten afgetoetst te worden van het doel dat de Dienst Vreemdelingenzaken wenst te bereiken - in casu het naleven van een formaliteit.

Dat van een gezin met (minderjarige) schoolgaande kinderen vereist wordt om voor onbepaalde duur terug te keren naar hun land van herkomst, en aldus de stabiliteit die de kinderen alhier kennen achter zich moeten laten teneinde in onzekere levensomstandigheden terecht te komen, in wanverhouding staat tot het doel van de formaliteit. De formele vereisten zijn disproportioneel ten opzichte van de schending van de kinderrechten, de humanitaire elementen eigen aan dit dossier.

4.4.3.

Het vertrouwensbeginsel werd bij het nemen van de bestreden beslissing geschonden.

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren.

a)

Het is immers zo dat zowel het kabinet De Block als de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken bevestigd hebben dat de criteria van de (weliswaar vernietigde) instructies dd. 19 juli 2009 blijven gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd totdat er een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt. Tot op heden is er nog geen nieuw beleid bekend gemaakt.

Aangezien uitdrukkelijk door de bestuurlijke overheid wordt bevestigd dat zij de criteria zullen blijven toepassen totdat het nieuwe beleid wordt bekend gemaakt, mag aldus verwacht worden dat iedere beslissing in het kader van één aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet wordt genomen rekening houdende met de achterliggende filosofie van de criteria van de instructies dd. 19 juli 2009. zii het binnen de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris.

Anders bepalen zou leiden tot willekeur.

Ondanks het feit dat iedere aanvraag tot regularisatie individueel dient onderzocht te worden en de toekenning van een verblijfsrecht een gunst en geen recht is, dient duidelijkheid nagestreefd te worden zodoende willekeur of aan elkaar tegenstrijdige beslissingen te vermijden.

De bevestiging van toepassing van de criteria door het kabinet De Block en de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken schept rechtmatige verwachtingen bij de rechtsonderhorige en een bestuur dient, overeenkomstig het vertrouwensbeginsel, de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen te honoreren.

De situatie van de verzoekende partijen is geheel in overeenstemming met één van de situatie beschreven in de regeringsinstructies, meer bepaald punt 1.2:

'vreemdelingen met een onredelijke lange asielprocedure van vier jaar waarbij regularisatieprocedure volgend op een asielprocedure wordt meegerekend

De situatie van de verzoekende partijen is ook in overeenstemming met de situatie beschreven in punt 2.8.A: voorafgaand aan de aanvraag verbleven de verzoekende partijen langdurig ononderbroken in België dat minimum vijfjaar bedraagt en voor 18 maart 2008 hebben de verzoekende partijen geloofwaardige pogingen ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen (asielprocedure).

Criteria die langdurige procedures en een langdurig ononderbroken verblijf, gepaard gaande met schoolgaand kinderen, als maatstaf vooropstellen, zijn aldus van toepassing op de verzoekende partijen.

De situatie van de verzoekende partijen kan evenzeer gekwalificeerd worden als een prangende humanitaire situatie, dewelke buitengewone omstandigheden impliceren.

De verzoekende partijen mochten verwachten dat zij van de gunst van de regularisatie zouden kunnen genieten.

Dat het anders oordelen niet alleen wijst op willekeur, doch ook een schending uitmaakt van het non-discriminatiebeginsel en de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

b)

Indien de regeringsinstructies dd. 19 juli 2009 er op nagelezen worden, is de duurzame lokale verankering een belangrijk element die beoordeeld dient te worden bij het nemen van een beslissing naar aanleiding van een aanvraag tot regularisatie.

De situatie waarin de verzoekende partijen zich bevinden stemmen overeen met meerdere prangende humanitaire situaties zoals omschreven in de regeringsinstructies,

De verzoekende partijen verblijven reeds geruime tijd ononderbroken in België en dit reeds sinds december 2007, aldus zes jaar en één maand.

De procedures van de verzoekende partijen hebben onredelijk lang geduurd (cf. supra).

Daarnaast is het zo dat de verzoekende partijen zich hebben geïntegreerd in België, taallessen hebben gevolgd en een sociaal netwerk hebben opgebouwd.

De kinderen zijn schoolgaand en hebben zich ook aangepast aan de Belgische samenleving.

Indien een persoon zich in een prangende humanitaire situatie bevindt, waarbij sprake kan zijn van duurzame lokale verankering, dienen geen buitengewone omstandigheden worden aangetoond, aangezien de prangende humanitaire situatie buitengewone omstandigheden impliceren.

De Dienst Vreemdelingenzaken schendt het vertrouwensbeginsel doordat meegedeeld werd dat de achterliggende filosofie van de instructies blijvend zal worden toegepast binnen de discretionaire bevoegdheid, doch bij het nemen van individuele beslissingen, zoals in casu, wijkt de Dienst Vreemdelingenzaken hiervan af.

Een dergelijke werkwijze kan niet aanvaard worden.

4.4.4.

De aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen betreft een humanitaire regularisatie.

Gelet op het humanitaire karakter van de aanvraag, dient ten eerste met de humanitaire elementen eigen aan het individuele geval rekening gehouden te worden.

De beoordeling van de Dienst Vreemdelingenzaken dient reeds in de fase van ontvankelijkheid op een humanitaire wijze te gebeuren.

Vanuit het humanitaire standpunt dient rekening gehouden te worden met de belangen van de kinderen.

De belangen van de kinderen, zoals vooropgesteld in het Kinderrechtenverdrag waaraan België verbonden is dienen, in overweging genomen te worden in de ontvankelijkheidsfase.

Kinderen hebben het recht om in een stabiele leefomgeving op te groeien.

Kinderen hebben het recht zich te ontplooien en te ontwikkelen.

Het terugsturen van de verzoekende partijen naar hun land van herkomst, al was het maar tijdelijk, doorbreekt de stabiliteit in het leven van de (minderjarige) kinderen.

De scholing van de kinderen draagt bij tot deze stabiliteit.

Een onderbreking van de scholing schaadt wel degelijk de belangen van de kinderen, waardoor de Dienst Vreemdelingenzaken minstens artikelen 3 en 6 van het Kinderrechtenverdrag met de voeten treedt:

Artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag:

"Belang van het kind

Het belang van het kind moet voorop staan bij alle maatregelen die kinderen aangaan. De overheid moet het welzijn van alle kinderen bevorderen en houdt toezicht op alle voorzieningen voor de zorg en bescherming van kinderen

Artikel 6 van het Kinderrechtenverdrag:

"Recht op leven en ontwikkeling.

Ieder kind heeft het recht op leven. De overheid waarborgt zoveel mogelijk het overleven en de ontwikkeling van het kind."

Deze rechten zijn in artikel 22bis van de Belgische Grondwet ingeschreven.

Kinderen dienen na een langdurig legaal verblijf tevens van deze grondwettelijke rechten te genieten.

4.5.

De beslissing tot onontvankelijkheid genomen in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dient dan ook vernietigd te worden."

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

In dit geval is de bestreden beslissing duidelijk gemotiveerd, zowel in rechte als in feite. Er wordt immers in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat de elementen (meer bepaald de integratie, de duur van verschillende verblijfsprocedures, de aangehaalde schending van artikel 3 van het EVRM, de schoolgaande kinderen) aangehaald in de verblijfsaanvraag van 25 april 2013 geen buitengewone omstandigheid vormen om de verblijfsmachtiging in België aan te vragen. Daarbij wordt voor elk aangehaald element omstandig wordt toegelicht waarom dit het geval is.

Waar verzoekster aanvoert dat in de bestreden beslissing niet op afdoende wijze wordt gemotiveerd waarom de integratie niet als een buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing duidelijk wordt gemotiveerd: *“De elementen van integratie, met name dat zij sinds 2007 in België verblijft, sociale banden heeft, Nederlands spreekt, school- en inburgeringsattesten van haar en haar kinderen voorlegt, behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Ze kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”* Bijgevolg wordt afdoende gemotiveerd waarom verzoeksters integratie geen buitengewone omstandigheid uitmaakt. De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt niet in dat de administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet verder te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het waarom of uitleg dient te vermelden.

Uit de concrete uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3. Verzoekster uit inhoudelijke kritiek op de bestreden beslissing en voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Ook het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel staan de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen is.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de

minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde overheid over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

In dit kader merkt de Raad op dat de vreemdeling de plicht heeft om in zijn aanvraag klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. De bewijslast omtrent de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen vanuit het buitenland, rust dan ook op de aanvrager zelf.

De appreciatie van de feitelijke gegevens ter beoordeling van zulke buitengewone omstandigheden is in de eerste plaats een zaak van de overheid. De Raad moet enkel nagaan of de overheid deze beoordeling op in rechte en in feite aanneembare redenen heeft gesteund en de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden.

3.4. In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van herkomst of gewoonlijk verblijf kan indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

3.5. Verzoekster betoogt dat zij en haar kinderen op het moment van het indienen van de aanvraag legaal in België verbleven en dat de "*medische regularisatieaanvraag*" nog hangende was, zodat zij in de onmogelijkheid verkeerden om terug te keren naar hun land van herkomst.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 9 december 2009 een aanvraag indiende om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 18 februari 2010 onontvankelijk verklaard en op 25 april 2013 ongegrond verklaard. Verzoekster en haar kinderen hebben vervolgens op 25 april 2013 de thans voorliggende aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ingediend.

Hieruit blijkt genoegzaam dat verzoekster op het ogenblik van het indienen van haar aanvraag van 25 april 2013 niet langer "*een lopende verblijfsprocedure [had] waarbij zij gematigd werd tot tijdelijk verblijf*".

De Raad brengt tevens in herinnering dat het bestaan van buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet moet worden beoordeeld op het ogenblik van het nemen van de beslissing (RvS 7 mei 2013, nr. 223.428; RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c)).

3.6. Verzoekster betoogt dat zij in haar aanvraag heeft gewezen op elementen die de onmogelijkheid of minstens de bijzondere moeilijkheid van terugkeer naar haar land van herkomst aantonen, met name het langdurig ononderbroken verblijf, de integratie en de schoolgaande kinderen, zodat buitengewone omstandigheden wel worden bewezen, die zij overigens niet opzettelijk heeft gecreëerd. Verzoekster stelt verder dat er niet op afdoende wijze wordt gemotiveerd waarom concreet in haar individueel geval *“de integratie”* niet als buitengewone omstandigheid wordt aanvaard.

3.7. Zoals reeds uiteengezet in punt 3.2., heeft de gemachtigde met betrekking tot alle aangehaalde elementen gemotiveerd waarom deze niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Daaruit blijkt genoegzaam dat de gemachtigde wel degelijk rekening heeft gehouden met al deze aangehaalde elementen en deze ook daadwerkelijk heeft beoordeeld.

De Raad stelt vast dat met betrekking tot het *“langdurig ononderbroken verblijf”* in de bestreden beslissing als volgt is overwogen:

“Ze beroept zich op het feit dat haar asielprocedures samen meer dan twee jaar hebben geduurd. Ze wist echter dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar eerste asielaanvraag ingediend op 11.12.2007, werd afgesloten op 22.07.2008. Haar tweede aanvraag van 28.08.2008 werd in haar nadeel afgesloten op 11.05.2010. De duur van de asielprocedures was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Ze beroept zich ook op een lange humanitaire (medische) verblijfsprocedure. Haar verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van 09.12.2009 werd ongegrond verklaard op 25.04.2013. Een aanvraag op grond van 9 bis van 2008 werd afgewezen in 2010. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is voor deze procedures, weerhoudt haar er evenwel niet van om de verblijfsaanvraag voor België in het buitenland in te dienen.”

Wat betreft de schoolgaande kinderen wordt overwogen: *“Het feit dat haar kinderen hier naar school gaan kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar ze niet aantoonde dat deze niet in het land van herkomst naar school kunnen gaan.”*

De Raad stelt vast dat verzoekster geheel niet ingaat op de concrete beoordeling die de gemachtigde heeft gemaakt wat betreft het langdurig verblijf en de schoolgaande kinderen, zoals uitgedrukt in de motieven de bestreden beslissing. Het is aan verzoekster om op ernstige en precieze wijze deze beoordeling te weerleggen, wat zij met dit betoog, dat enkel bestaat uit een herhaling van de elementen uit haar aanvraag, niet doet.

Inzake de integratie wordt overwogen: *“De elementen van integratie, met name dat zij sinds 2007 in België verblijft, sociale banden heeft, Nederlands spreekt, school- en inburgeringsattesten van haar en haar kinderen voorlegt, behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Ze kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”*

De Raad benadrukt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd en dit volgens vaste rechtspraak van de Raad van State. De *“buitengewone omstandigheden”* strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet vanuit het buitenland wordt ingediend. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van herkomst, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3.). Als typische buitengewone omstandigheden kunnen, volgens de rechtspraak van de Raad van State, onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te verkrijgen, ernstige ziekte, ...

De Raad van State stelde verder *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3).

Gelet op deze vaste rechtspraak van de Raad van State kon de gemachtigde op goede gronden oordelen dat de voorgelegde elementen van integratie, mede ten gevolge van de lange verblijfsduur in België, niet verantwoorden dat de verblijfsaanvraag in België wordt ingediend, en dat deze elementen het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek naar de gegrondheid van de aanvraag om verblijfsmachtiging. Deze beoordeling ligt geheel in de lijn van de bovenvermelde rechtspraak van de Raad van State. Verzoekster maakt met een herhaling van de elementen uit de aanvraag niet aannemelijk dat het in haar specifieke geval alsnog kennelijk onredelijk, onjuist of onzorgvuldig was om dit standpunt in te nemen of dat daar in haar geval anders over moet worden gedacht. Verzoekende partij zet niet concreet uiteen waarom haar integratie in België het haar onmogelijk maakt om tijdelijk terug te keren en haar verblijfsaanvraag in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Door louter het tegendeel te beweren, maar niet concreet aan te geven waarom deze elementen in haar geval wél moeten worden beschouwd als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, doet verzoekende partij geen afbreuk aan voormelde motivering en toont zij niet aan dat de gemachtigde een andere invulling aan het begrip *“buitengewone omstandigheden”* zoals opgenomen in voormeld artikel 9bis heeft gegeven die strijdig is met de wijze waarop dit begrip dient ingevuld te worden.

Waar verzoekster nog verwijst naar het arrest nr. 92 227 van 27 november 2012 van de Raad, dient te worden opgemerkt dat dit arrest de nietigverklaring van een beslissing tot ongegrondheid van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet betreft. In casu werd de aanvraag van 25 april 2013 enkel onontvankelijk verklaard omdat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn. Waar in een beslissing tot ongegrondheid uiteraard afdoende diende te worden gemotiveerd waarom de integratie al dan niet de verblijfsmachtiging kan verantwoorden, geldt dit niet voor de beslissing die (wegens gebrek aan buitengewone omstandigheden) tot de onontvankelijkheid van de aanvraag besluit en waarbij uiteraard niet ten gronde dient te worden beoordeeld of de verblijfsmachtiging kan worden toegekend. Verzoekster kan dan ook niet dienstig voorhouden dat het arrest nr. 92 227 naar analogie kan worden toegepast.

3.8. Verzoekster betoogt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een humanitaire regularisatie betreft, waarbij de beoordeling op humanitaire wijze moet gebeuren, rekening houdend met de belangen van het kind. Verzoekster stelt dat ze zich in een prangende humanitaire situatie bevindt en verwijst naar de criteria uit de door de Raad van State vernietigde instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, derde lid en artikel 9bis van de vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009), aangezien door de voormalige staatssecretaris aangegeven werd dat rekening wordt gehouden met de achterliggende filosofie van deze criteria.

Vooreerst merkt de Raad op dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat verzoekster zich bij de aanvraag van 25 april 2013 heeft beroepen op de instructie van 19 juli 2009. Verder wijst de Raad erop dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd door de Raad van State bij arrest 198.769 van 9 december 2009. Uit het betrokken arrest blijkt dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd omdat ze *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen; dat enkel de wetgever vreemdelingen kan vrijstellen van de in artikel 9bis van de vreemdelingenwet vastgelegde verplichting om buitengewone omstandigheden aan te tonen; dat door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden; dat uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”*

Verzoekster kan dan ook niet dienstig een redenering opbouwen die vertrekt vanuit het standpunt dat ze voldoet aan de criteria voor regularisatie zoals omschreven in de instructie van 19 juli 2009 om te komen tot de conclusie dat ze derhalve voldoet aan de buitengewone omstandigheden aangezien deze redenering net neerkomt op wat de Raad van State in hogervermeld arrest van 9 december 2009 sanctioneerde, namelijk de onwettige vrijstelling van de in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voorziene voorwaarde aan te tonen dat er buitengewone omstandigheden zijn die niet toelaten om de

aanvraag om verblijfsmachtiging in het land van herkomst in te dienen. Alleszins kan de Raad niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie, noch aan de achterliggende filosofie ervan. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nr. 219.608, nr. 220.182 en nr. 220.181; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

Wat betreft de stelling dat *“zowel het kabinet De Block als de directie van de Dienst Vreemdelingen-zaken bevestigd hebben dat de criteria van de (weliswaar vernietigde) instructies dd. 19 juli 2009 blijven gelden voor wie eraan voldoet”*, dient te worden vastgesteld dat dit om een eenzijdige verklaring gaat die geen wettelijke of reglementaire norm, noch een werkelijke rechtsbron uitmaakt. Zodoende vermag verzoekster hier geen middel uit te putten gelet op het feit dat niet is aangetoond dat de aangevoerde schending een rechtsregel betreft. Waar verzoekster meent dat haar vertrouwen, opgewekt door deze verklaring, doorkruist wordt, dient te worden opgemerkt dat het wettelijk kader voor een regularisatie-aanvraag enkel artikel 9bis van de Vreemdelingenwet omvat.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige geweekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). De vernietiging houdt in dat de instructie van 19 juli 2009 met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verwijderd en wordt geacht nooit te hebben bestaan, zodat verzoekster er zich niet op kan beroepen om tot de schending van het vertrouwensbeginsel te besluiten (RvS 21 november 2012, nr. 221.439).

Voorts moet worden benadrukt dat het vertrouwensbeginsel niet impliceert dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is de gemachtigde van de staatssecretaris niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden een verblijfsaanvraag ontvankelijk te verklaren en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F).

Een schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en van het non-discriminatiebeginsel is evenmin aangetoond, nu de verzoekster in gebreke blijft met feitelijke en concrete gegevens aan te tonen dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld (RvS 16 september 2002, nr. 110.245). Bovendien gaat verzoekster voorbij aan het feit dat er geen gelijkheid in de onwettigheid bestaat (cf. RvS 9 juli 2004, nr. 133.724, RvS 30 augustus 2006, nr. 162.092).

3.9. Verzoekster meent tenslotte dat de bestreden beslissing de artikelen 3 en 9 van het VN- Kinder-rechtenverdrag schendt. Zij betoogt dat de rechten van het kind en de onafwendbare schending van deze rechten afgetoetst moeten worden aan het doel dat de overheid wenst te bereiken, in casu volgens verzoekster het naleven van een loutere formaliteit. Volgens haar kan van een gezin met een minder-jarig kinderen niet worden verwacht dat het voor onbepaalde duur terugkeert naar het land van herkomst, en aldus de stabiliteit die de kinderen alhier kennen moet achterlaten om in onzekere levensomstandigheden terecht te komen. Zij stelt dat dit in wanverhouding staat tot het doel van de formaliteit. De formele vereisten zijn volgens de verzoekende partij disproportioneel ten opzichte van de schending van de kinderrechten en de humanitaire elementen eigen aan haar dossier.

Vooreerst merkt de Raad op dat verzoekster de verplichting om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, niet kan afdoen als een loutere formaliteit. Deze verplichting vloeit immers rechtstreeks voort uit de wet. Als algemene regel geldt met name dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, krachtens artikel 9 van de Vreemdelingenwet, moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de vreemdeling of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Enkel in buitengewone omstandigheden wordt krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet toegestaan om die aanvraag te richten tot de burgemeester van de verblijfplaats in België. Deze “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden

waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet vanuit het buitenland wordt ingediend.

Verder verliest verzoekster uit het oog dat zij zelf de bewijslast draagt om de buitengewone omstandigheden aan te tonen wanneer zij een aanvraag indient op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Zij moest in de aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die haar en haar kinderen verhinderen de aanvraag bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen en het kwam haar dus toe concreet aan te tonen waarom het voor haar en haar gezin bijzonder moeilijk is terug te keren naar het land van oorsprong of naar een land waar zij gemachtigd zijn te verblijven, om er een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen. Uit haar uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. In casu blijkt echter uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekster zich bij de aanvraag van 25 april 2013 niet heeft beroepen op de kinderrechten. Er valt dan ook niet in te zien waarom de gemachtigde hieromtrent uitdrukkelijk zou moeten motiveren.

Verzoekster heeft in haar aanvraag niet meer dan aangehaald dat haar kinderen schoolgaand zijn. Hierover motiveerde de gemachtigde dat het feit *“dat haar kinderen hier naar school gaan kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar ze niet aantoonst dat deze niet in het land van herkomst naar school kunnen gaan.”* Zoals reeds vastgesteld gaat verzoekster geheel niet in op dit concrete motief.

Voorts maakt verzoekster met haar vaag betoog niet concreet aannemelijk maken dat haar kinderen in een instabiele leefomgeving zullen terechtkomen of dat zij verstoken zullen blijven van onderwijs. Zulke elementen werden overigens niet aangehaald in de aanvraag van 25 april 2013.

Verzoekster toont dan ook niet concreet aan dat er, bij het louter onontvankelijk verklaren van de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, sprake zou zijn van een kennelijk onevenredigheid of wanverhouding tussen de rechten en belangen van haar kinderen en het belang van de Belgische staat inzake een effectieve immigratiecontrole.

Tot slot wordt opgemerkt dat verzoekster met de verwijzing naar een aantal bepalingen van het Kinderrechtenverdrag, niet aannemelijk maakt dat zij in de onmogelijkheid verkeert om zich te gedragen naar de bepaling van artikel 9 van de Vreemdelingenwet die voorziet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf vanuit het buitenland moet worden ingediend. De door verzoekster aangehaalde bepalingen vormen niet automatisch een geldige grond om niet aan de voorwaarden van de verblijfswetgeving te moeten voldoen (mutatis mutandis RvS 28 juni 2006, nr. 160.740).

De aangevoerde schending van de artikelen 3 en 6 van het Kinderrechtenverdrag kan dan ook niet tot de nietigverklaring leiden.

3.10. De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens of een niet correcte feitenvinding, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster toont ook niet aan dat de gemachtigde in casu een andere invulling aan het begrip “buitengewone omstandigheden” zoals opgenomen in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft gegeven die strijdig is met de wijze waarop dit begrip dient te worden ingevuld.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en het redelijkheids- of het evenredigheidsbeginsel is niet aangetoond. Evenmin blijkt een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Het enig middel is niet gegrond en kan niet leiden tot de nietigverklaring van de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend achttien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES